
Rozhovor s Mgr. Markétou Kukačkovou, držitelkou Matějčkovy ceny

Rozhovor s Mgr. Markétou Kukačkovou, držitelkou Matějčkovy ceny

Markéta Kukačková získala za svou práci "Dobrovolnictví jako možnost doplnění profesionální činnosti zdravotních sester v kojeneckých ústavech a dětských domovech pro děti do tří let" prestižní Matějčkovu cenu. Zeptali jsme se ji na několik otázek týkajících se její práce.

Jak vůbec vznikl nápad psát práci zrovna na toto téma?

Téma mé diplomové práce bylo vlastně logickým vyústěním mé předchozí tříleté práce v projektu o. s. Malíček. Hledala jsem téma, které by bylo reálné, praktické a dobře použitelné v praxi a zároveň slučitelné s mým zaměřením a přinášelo něco nového.

Čím se práce zabývá? Co je její obsahem?

Práce se zabývá u nás poměrně novým typem dobrovolnictví v kojeneckých ústavech. Mým hlavním cílem bylo přispět dílčími poznatky k této problematice na základě výzkumu a osobní zkušenosti z pozice koordinátora s konkrétním dobrovolnickým programem v krčském kojeneckém ústavu (nyní přejmenovaném na Dětské centrum) a pomoci tak dalšímu šíření tohoto typu dobrovolnictví. Práce je rozdělena na část teoretickou, kde jsem se snažila nastínit základní východiska, o něž se opírá kvalitativní výzkum části praktické. V praktické části jsem se zaměřila na zhodnocení dosavadního průběhu programu, ověření funkčnosti současné metodiky a návrh metodické příručky. Jako hlavní metodu jsem zvolila individuální rozhovor, který jsem použila u vybraného vzorku zdravotních sester a dobrovolníků participujících v programu.

V čem byste viděla důvod, že byl Vaše práce oceněna cenou? Co nového přináší?

Domnívám se, že šťastná byla právě volba tématu. Vzhledem k tomu, že krčský kojenecký ústav byl prvním zařízením, který se otevřel tomuto typu dobrovolnictví (kdy jeden dobrovolník, dochází pravidelně za jedním „svým“ dítětem a věnuje mu individuální péči), nabízí toto téma velké pole zpracování, které je nové, „neokoukané“ a jak se ukázalo, hlavně smysluplné. V současné době probíhá Dobrovolnický program pátým rokem a spolupracuje s námi již šedesát dobrovolníků různých věkových kategorií a profesních orientací. To znamená, že téměř každé dítě v tomto zařízení má svého dobrovolníka, který je pouze „jeho“ a každý týden ho pravidelně navštěvuje. Mezi dobrovolníkem a dítětem se vytváří po určité době vztah, který je patrný zejména u dětí staršího věku. Ty svého dobrovolníka radostně vítají a těší se na něj. Ve své diplomové práci nabízím názory a zkušenosti s dobrovolnickou činností z několika úhlů pohledu. Z pohledu zdravotních sester, z pohledu dobrovolníků a samozřejmě i ze svého pohledu, z pozice koordinátora dobrovolníků. Mým hlavním cílem bylo inspirovat další zařízení k podobným projektům a uchopit základní metodiku, která by načrtla pozitivní, ale i možná rizika této činnosti.

Je toto Vaše první ocenění? Co pro Vás znamená?

Je to pro mne první ocenění tohoto typu. Vážím si ho o to více, že se jedná o cenu nadace právě prof. Matějčka, kterého jsem měla možnost ještě zažít na seminářích dětské psychologie.

Samotné ocenění však nevnímám pouze jako osobní, ale především jako ocenění pro všechny, kteří se podíleli a podílejí na vzniku a fungování programu. Tedy zaměstnanci Dětského centra a dobrovolníci, kteří dlouhodobě a pravidelně věnují svůj čas a lásku dětem, zde umístěným. Zkrátka ti, kteří svým přístupem, vytrvalostí, ochotou ke spolupráci a především zájmem o dítě dokazují, že v tomto typu zařízení mohou úspěšně spolupracovat profesionálové (v tomto případě zdravotní sestry) s dobrovolníky (lidmi nejrůznějších profesí) ve vzájemném respektu. Když jsme před pěti lety s kolegyněmi Reginou Bergerovou a Simonou Drábíkovou založily o.s. Malíček a u kuchyňského stolu dávaly dohromady návrh tohoto projektu, se kterým jsem pak šly za paní primářkou Lukešovou, doufaly jsme, že by to mohlo vyjít. V té době to byly však jenom naděje. Nyní, když projekt čtyři roky úspěšně funguje, teprve můžeme říci, že to „klaplo“. A je to skvělý pocit.

Přemýšlíte o dalším rozpracování tohoto tématu?

Nyní je naším nejbližším cílem ve spolupráci s DC vydání „metodické příručky“, která by mohla inspirovat případné zájemce o tuto činnost a usnadnit jim její realizaci.

Když zavzpomínáte na tvoření tohoto díla, jaké okamžiky byly obtížné, jaké naopak radostné?

Asi nejobtížnější pro mne bylo dokončování práce, neboť se mi v té době narodil syn Jakub, rázem se mi všechny priority změnilly a já musela hodně „zatnout zuby“, abych práci dokončila. Nejvíce mne bavily rozhovory s dobrovolníky a zdravotními sestrami.

Co je nejdůležitější při psaní práce tohoto typu?

Z pohledu obsahu práce považuji za důležité zachování určitého profesionálního nadhledu nad tématem, z pohledu studenta-diplomanta pak pochopitelně „Vydržet!“

Jak vidíte svoji další budoucnost? Budete pokračovat ve výzkumu?

Ráda bych se i nadále v pozici koordinátora dobrovolníků uvedeného projektu podílela na dalším zkvalitňování programu a jeho šíření do dalších zařízení tohoto typu. Otázku pokračování ve výzkumu zatím nechávám otevřenou. Nyní je pro mne důležité dobré fungování dobrovolnického programu.